

Éjszaka, fekete ménés

Ó, éjszaka, fekete ménes!
Mezőimet végigtapostad,
de csikószem-csillagaid
mégis nekem világítottak.

Ó, éjszaka, fekete kendő
parasztasszony-erdők fején!
Szövetkezem a virradattal,
és gyászodat letépem én.

Sovány cserjék hófödte tájon –
porcelán tálban őzgerinc.
Sötétség, véres lakomádon
csontig pusztítasz engem is.

Bokorra bővölt paripám
sörényét szélvésszel cibálsz.
Én erdőkkkel, tornyokkal mégis
szétszaggatom hóhérpalástod.

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző oldal](#) [Következő oldal](#) →